

[Aage Frandsen]

Begrundelse

Nabogener fra lossepladser inkluderer skadedyr, støj- og lugtgener, risiko for gasudslip, aerosoler og konstant emission af en række detekterede skadelige mikrokomponenter. Der er dog endnu ikke fastlagt grænseværdier for sidstnævnte. Der fastsættes i dag konsekvenszoner omkring lossepladser på 200-500 meter, hvor der ikke må findes forureningsfølsom virksomhed. Med den viden, vi har i dag om lossepladsers skadelige påvirkning af atmosfæren, og mangel på viden om langtidsskadevirkningerne på nærboende personer, kan det undre, at almindelig beboelse ikke er omfattet af konsekvenszonen omkring lossepladser.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

I Miljøministeriets »Håndbog om miljø og planlægning« er anført følgende: »Alt efter størrelse, beliggenhed rent topografisk m.m. samt affaldsarter bør der være en afstand på op til 500 m fra større lossepladser til boliger og anden forureningsfølsom anvendelse. Mindre lossepladser eller lossepladser med en teknologisk fornuftig indretning, drift og kontrollerede affaldsarter vil kunne placeres tættere, f.eks. 300 m til boliger og forureningsfølsom anvendelse.«

Bestemmelserne omfatter således også afstand til beboelse.

Nabogenerne hænger bl.a. sammen med, hvad der deponeres. Deponering af husholdningsaffald er den væsentligste kilde til skadedyr, lugtgener og emission af gas og mikroorganismer fra lossepladser. Et planlagt forbud mod deponering af brændbart affald gældende fra 1997 vil minimere disse gener i fremtiden.

Såfremt lossepladsen drives i overensstemmelse med de gældende regler, er det min vurdering, at den væsentligste problemstilling i forhold til beboelse er støjgener i forbindelse med transport af affaldet og kompakteringen. I den sammenhæng finder jeg at de nuværende bestemmelser er tilstrækkelige.

Spm. nr. S 621Til *miljøministeren* (25/3 93) af:**Aage Frandsen** (SF):

»Finder ministeren, at de nuværende kontrolforanstaltninger ved udslip af forurennet perkolat fra affaldsdepoter er tilstrækkelige?«

Begrundelse

Kontrollen udøves i dag af amterne bl.a. på baggrund af de anbefalinger til kontrolforanstaltninger, der er beskrevet i Miljøstyrelsens vejledning i affaldsdeponering (vejledning nr. 4/1982). Men det er kun en vejledning, hvorved der ikke er nogen garanti for, at amterne direkte følger de anvisninger, der findes i vejledningen. Dertil kommer, at vurderinger i dag – jf. f.eks. Thomas H. Christensen (ed.) »Landfilling of Waste: Leachate« – peger på, at antallet af borer og prøvetagninger fra et affaldsdepot langt fra er tilstrækkelige til at kunne spore nedsivning af perkolat til grund- og overfladevand.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er erkendt, at det ikke er muligt at opbygge en losseplads, der kan sikres fuldstændigt mod udslip i hele den periode, lossepladsen danner forurennet perkolat.

På baggrund heraf har Miljøministeriet i en regionplanudmelding fastsat, at fremtidige lossepladser skal etableres kystnært, således at der ikke sker forurening af anvendeligt grundvand eller sårbare recipienter.

Det er min vurdering, at lokaliseringskriterierne for lossepladser sammenholdt med anvisningerne i Miljøstyrelsens vejledning i affaldsdeponering giver en tilstrækkelig sikring ved eventuel udsivning af perkolat.

Spm. nr. S 622Til *miljøministeren* (25/3 93) af:**Aage Frandsen** (SF):

»Finder ministeren, at lovgivningen om lossepladser er tidssvarende, når der kan anlægges lossepladser med meget lav deponeringshøjde, f.eks. under 10 meter?«

Begrundelse

Der findes adskillige undersøgelser om, hvordan lossepladser bedst opbygges. Alle undersøgelser peger på, at uanset om der depo-